

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2074/2019
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ристић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основни суд у Бујановцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 50/2018 од 06.11.2018. године, у седници већа одржаној 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 50/2018 од 06.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу Прр1 63/18 од 11.09.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због неспровођења извршења по решењу И. 31/07 од 05.02.2007. године, нови број И 7256/10, плати износ од 557.666,10 динара са законском затезном каматом почев од 22.03.2006. године на име ненаплаћеног главног дуга и износ од 37.614,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 31.01.2008. године на име ненаплаћених трошкова поступка, у року од 15 дана по пријему пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гжрр 50/2018 од 06.11.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Бујановцу Прр1 63/18 од 11.09.2018. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете због неспровођења предметног извршења исплати износ од 557.666,10 динара са законском затезном каматом почев од 22.03.2006. године, као и износ од 37.614,00 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 31.01.2008. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име

накнаде трошкова поступка исплати износ од 30.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП) у вези члана 403. став 2. тачка 2. истог закона и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је решењем Вишег суда у Врању Р4 И 409/15 од 31.03.2016. године утврђена повреда права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Бујановцу И. бр. 31/07, чији списи су спојени списима предмета И. бр. 178/05, нови број И. бр. 7256/10. Истим решењем наложено је Основном суду у Бујановцу да у најкраћем могућем року оконча поступак у предмету И 7256/10, а предлагачу - овде тужиоцу је одређена примерена накнада због повреде права на суђење у разумном року у износу од 30.000,00 динара, као и износ од 780,00 динара на име трошкова поступка заштите права на суђење у разумном року, док је његов захтев којим је тражио да му се по основу примерене накнаде исплати износ од још 270.000,00 динара одбијен, а све применом одредаба чланова 86 и 8в Закона о уређењу судова Републике Србије. Решењем Општинског суда у Бујановцу И. бр. 31/07 од 05.02.2007. године одређено је извршење против извршног дужника ГП „ББ“ Д.О.О. Бујановац, а по предлогу овде тужиоца као извршног повериоца, ради наплате новчаног потраживања (главног дуга у износу од 557.666,10 динара и трошкова поступка од 37.614,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.03.2006. године), а на основу поравнања закљученог пред Општинским судом у Бујановцу у предмету П1 587/04 од 22.03.2006. године. Као средство извршења одређена је продаја непокретности извршног дужника. Истим решењем је одређена и забележба решења о извршењу у корист повериоца и наложено интабулационом одељењу истог суда да изврши упис забележбе на непокретности извршног дужника. Спис извршног предмета се потом налазио у Вишем суду у Врању ради одлучивања о жалби, потом у Полицијској управи Врање, а затим у Уставном суду Србије, након чега је поступајућем судији у извршном предмету изнет 06.02.2012. године ради одлучивања о предлогу повериоца од 04.01.2011. године, да би 12.04.2012. године било донето решење о прекиду поступка у смислу члана 222. став 1. тачка 4. ЗПП, јер је извршни дужник брисан из регистра АПР. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст. бр. 54/2010 од 13.08.2010. године отворен је и закључен поступак стечаја над извршним дужником, а истим решењем је одлучено да по правноснажности решења имовина стечајног дужника прелази у својину Републике Србије. Одлуком Уставног суда РС Уж. 4589/2012 од 15.07.2015. године подносиоцима уставне жалбе утврђено је право на накнаду материјалне штете у висини износа опредељених решењем о извршењу Општинског суда у Бујановцу, међу којима није овде тужилац.

На тако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право и то одредбу члана 34. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15), који закон је почео да се примењује од 01.01.2016. године, када је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев тужиоца за накнаду материјалне штете одбио.

Одредбом члана 34. Закона о заштити права на суђење у разумном року је прописано да се поступак за заштиту права на суђење у разумном року који је до дана ступања на снагу овог закона покренут према Закону о уређењу судова, наставља према том закону, а овај закон примењује се на поступке који нису окончани у време покретања поступка ако је евентуално повреда права настала пре почетка примене одредаба чланова 8а-8в Закона о уређењу судова, а о њој није одлучивао Уставни суд у поступку по уставној жалби и на поступке који нису окончани у време покретања поступка, ако је евентуална повреда права настала после престанка важења напред наведених одредаба Закона о уређењу судова.

Стога, по оцени Врховног касационог суда, правилно закључује другостепени суд да тужилац у конкретном случају нема право да по одредби члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року тражи накнаду материјалне штете, будући да му претходно није утврђена повреда права на суђење у разумном року у складу са тим законом, већ применом одредаба чланова 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова. Тужилац је по основу тако утврђене повреде права на суђење у разумном року могао накнаду имовинске штете потраживати у поступку пред Уставним судом по уставној жалби, што је један број извршних поверилаца који су били у истом положају као и овде тужилац и учинио.

Навод тужиоца из ревизије да је другостепени суд погрешно применио материјално право из разлога што је погрешно протумачио да је повреда права тужиоца на суђење у разумном року утврђена решењем Вишег суда у Врању Р4 И 409/15 од 31.03.2016. године, утврђена применом раније важећег Закона о уређењу судова, а не применом Закона о заштити права на суђење у разумном року, будући да је предметно решење донето након ступања на снагу Закона о заштити права на суђење у разумном року, је неоснован. Наиме, чињеница да је решење којим је тужиоцу утврђена повреда права на суђење у разумном року у предметном извршном предмету донето након ступања на снагу, односно, почетка примене Закона о заштити права на суђење у разумном року, не значи аутоматски да је повреду права на суђење у разумном року требало ценити применом одредаба тог закона, будући да је тужилац предлог за заштиту права на суђење у разумном року надлежном суду поднео током 2015. године, дакле пре ступања на снагу Закона о заштити права на суђење у разумном року, а да је одредбом члана 34. Закона о заштити права на суђење у разумном року управо прописано да ће се поступак за заштиту права на суђење у разумном року који је до дана ступања на снагу тог закона покренут према Закону о уређењу судова, наставити према Закону о уређењу судова, што је правилно учинио и Виши суд у Врању.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе у ревизији тужиоца, па је нашао да су без утицаја на правилно и законито донету одлуку другостепеног суда.

Правилна је и одлука другостепеног суда о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке пресуде.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић